

Gedwongen isolatie en quarantaine o.g.v. de Wet publieke gezondheid van iemand die besmet is met het coronavirus (aangewezen als A-ziekte o.g.v. de Wpg).

Isolatie: voor iemand die besmet is dan wel daarvoor een gegrond vermoeden is.

Quarantaine: voor iemand die dusdanig in contact is gekomen met een (vermoedelijk) besmet persoon dat hij of zij mogelijk zelf besmet is geraakt (dus voor iemand die –nog- niet ziek is).

Dwang is mogelijk indien iemand niet vrijwillig wil meewerken.

Zowel gedwongen isolatie (artikel 31 Wpg) als quarantaine (artikel 35 Wpg) worden opgelegd door de voorzitter van de veiligheidsregio. De minister van VWS kan de voorzitter van de veiligheidsregio zo nodig opdragen hiertoe over te gaan (artikel 7 Wpg).

De uitvoering van de dwangmaatregelen moet geschieden door de GGD.

Gedwongen isolatie moet worden uitgevoerd in door minister VWS aangewezen ziekenhuis (UMCG/Beatrixoord is nu aangewezen, maar enkel voor tbc-patiënten).

Gedwongen quarantaine moet worden uitgevoerd in een door de voorzitter van de veiligheidsregio aangewezen plaats. Dat kan ook bij de betrokken persoon thuis zijn. Mocht een bedrijf (bijv. hotel) niet bereid zijn om hiervoor mensen op te nemen en deze locatie is per sé nodig, zal een noodbevel nodig zijn o.g.v. artikel 175 Gemeentewet. De voorzitter van de veiligheidsregio is hiertoe bevoegd o.g.v. artikel 39 van de Wet veiligheidsregio's.

Er kunnen voorwaarden worden verbonden aan de dwangmaatregel en er wordt medisch toezicht gehouden.

De voorzitter van de veiligheidsregio zorgt direct na het nemen van de dwangmaatregel voor bijstand van een piketadvocaat.

Na opleggen van de dwangmaatregel moet de voorzitter van de veiligheidsregio meteen de officier van justitie hiervan op de hoogte stellen.

De officier van justitie doet zo snel mogelijk een verzoek voor een rechterlijke machtiging tot verlenging van de dwangmaatregel. De officier van justitie kan dat ook weigeren, indien zo dan moet de IGJ eerst om advies worden gevraagd (een weigering zal i.c. louter theorie zijn).

De rechter dient de betrokken persoon op locatie te horen en beslist binnen drie dagen.

De betrokken persoon kan de rechter vragen de dwangmaatregel op te heffen. De rechter kan zonder horen afwijzen indien geen nieuwe feiten of omstandigheden worden aangevoerd.

Daarnaast is – achteraf – een separate schadevergoedingsactie mogelijk door betrokken persoon indien deze van mening is dat door de voorzitter van de veiligheidsregio of de officier van justitie/rechter onterecht is gehandeld.

Gemeenten dragen de uitvoeringskosten die gepaard gaan met de dwangmaatregelen.

De IGJ houdt toezicht op de uitvoering van de dwangmaatregelen en kan daartoe elke plaats betreden.

Het Openbaar Ministerie kan personen die zich onttrekken aan de dwangmaatregelen vervolgen. Onttrekking is een misdrijf waarop maximaal vier jaar gevangenisstraf of geldboete van de vijfde categorie staat.